

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Warszawa, dnia 29 maja 2024 r.
KIGEiT/932/05/2024

Szanowny Pan
Krzysztof Gawkowski
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Cyfryzacji

Dotyczy: Konsultacji projektu rozporządzenia Ministerstwa Cyfryzacji ws. warunków technicznych zasilania energią elektryczną obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych

Szanowny Panie Premierze, Ministrze,

w imieniu Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji (dalej „KIGEiT”) poniżej przedstawiam uwagi do projektu Rozporządzenia w sprawie warunków technicznych zasilania energią elektryczną obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych (dalej „Rozporządzenie”) (projekt z dnia 16 maja 2024 roku¹) w zakresie m.in. warunków technicznych zasilania energią elektryczną obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych.

Zdaniem członków naszej Izby, projekt Rozporządzenia wymaga rezygnacji z objęcia niezawodnością następujących obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych z zespołami urządzeń lub instalacji

1. Urządzenia radiofoniczne i telewizyjne pracujące w sieci ogólnokrajowej (grupa niezawodności A).
2. Urządzenia nadawcze radiofoniczne i telewizyjne o zasięgu lokalnym (grupa niezawodności D).

Ponadto zmianie powinien ulec wymagany czas zasilania bezprzerwowego dla pokryciowych stacji bazowych. W ocenie izby wystarczającym czasem dla realizacji celu ciągłości pracy usług jest czas 2 godzin. Określony w projekcie czas 4 godzin może prowadzić do sytuacji braku możliwości rozbudowy istniejących stacji bazowych o charakterze pokryciowym z uwagi na konieczność modyfikacji już istniejących stacji bazowych, co może być niemożliwe z uwagi na ograniczenia konstrukcyjne niezależne od przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

¹ <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12385251>

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Nadanie tabeli w załączniku nr 1 następującego brzmienia:

1	2	3	Zasilanie			7
			4	5	6	
Grupy niezawodności		Obiekt budowlany telekomunikacji lub pomieszczenie telekomunikacyjne z zespołami urządzeń lub instalacji	Podstawowe, rezerwowe z systemu elektroenergetycznego	Awaryjne (ŻA)	Bezprzerwowe (UPS; STK; DRUPS) Czas pracy gwarantowany (czas podtrzymania) w [h]	Minimalny czas pracy SZA w [h]
A	1	Centrale międzynarodowe i międzymiastowe	Podstawowe*) i rezerwowe	SZA	2 lub w przypadku pracy DRUPS w tandemie z SZA pozwalający na bezprzerwową pracę do czasu uruchomienia SZA	24
	2	Centrale dla telefonii komórkowej	Podstawowe dwustronne i rezerwowe	SZA	2 lub w przypadku pracy DRUPS w tandemie z SZA pozwalający na bezprzerwową pracę do czasu uruchomienia SZA	24
	3	Obiekty teletransmisyjne i transmisji danych obsługujące centrale z grupy niezawodności A	Podstawowe jednostronne	SZA PZA	2 6	24 n/d
B	1	Pokryciowe stacje bazowe telefonii komórkowej**)	Podstawowe jednostronne	SZA PZA	1 4	6 n/d
	2	Centrale telekomunikacyjne miejscowe oraz AUS	Podstawowe jednostronne	SZA PZA	1 4	6 n/d
	3	Obiekty teletransmisyjne i transmisji danych obsługujące centrale z grupy niezawodności B	Podstawowe jednostronne	PZA	6	n/d
C	1	Inne niż pokryciowe stacje bazowe telefonii komórkowej	Podstawowe jednostronne	PZA	2	n/d
	2	Wyniesione stopnie abonenckie outdoor i indoor	Podstawowe jednostronne	PZA	2	n/d
	3	Obiekty teletransmisyjne i transmisji danych obsługujące centrale z grupy niezawodności C	Podstawowe jednostronne	PZA	2	n/d

*) Oznacza, że stosuje się co najmniej zasilanie podstawowe jednostronne.
 **) Instalacje radiokomunikacyjne, które według dokonanej przez operatora analizy ryzyka w zakresie skutków wystąpienia przerwy w zasilaniu są najistotniejsze z punktu widzenia ciągłości działania usług telefonicznych i zapewnienia dla nich transmisji danych w sieci operatora opartych na dowolnej częstotliwości i technologii.

Dodatkowo pragnę zwrócić uwagę, że:

1. wymieniona w §14 i §15 zasada nadmiarowości n+1 dotycząca urządzeń zasilania gwarantowanego oraz klimatyzacji nie powinna być stosowana dla urządzeń typu UPS mniejszych mocy, gdyż takie rozwiązania funkcjonują tylko dla większych jednostek. Również dla klimatyzacji w mniejszych obiektach zasada ta jest nadmiernie restrykcyjna, gdyż część urządzeń telekomunikacyjnych ma dość wysoką dopuszczalną temperaturę pracy, co w praktyce umożliwia ich działanie do momentu naprawy przez serwis.
2. W przypadku zapisów §16 proponujemy alternatywny zapis dopuszczający wykonaną zgodnie normami dla pomieszczeń z akumulatorami wentylację pomieszczenia jako alternatywę do ich wyposażenia w urządzenia do detekcji gazów.

Jako uzasadnienie **zmiany Załącznika nr 1** uważamy, że obecny wymóg zapewnienia zasilania dla „Urządzenia radiofoniczne i telewizyjne pracujące w sieci ogólnokrajowej” lub „Urządzenia nadawcze radiofoniczne i telewizyjne o zasięgu lokalnym” jest nieadekwatny i nieproporcjonalny, z następujących powodów:

1. Dotychczasowa praktyka oraz konstrukcja przepisów prawa budowlanego nie narzucała obowiązku uzyskania pozwolenia budowlanego w zakresie instalacji urządzeń radiofonicznych i telewizyjnych pracujących w sieci ogólnokrajowej, jak również w zakresie urządzeń nadawczych radiofonicznych i telewizyjnych o zasięgu lokalnym. Nowe rozporządzenie Ministerstwa Cyfryzacji wprowadza stan niepewności co do rezygnacji z tej dotychczasowej praktyki, tworząc pytania o przyszłość zarządzania pozwoleniami budowlanymi na montaż takich urządzeń.
2. W rozporządzeniu nie zostało jasno określone, co dokładnie należy rozumieć przez urządzenia radiofoniczne i telewizyjne pracujące w sieci ogólnokrajowej oraz urządzenia nadawcze radiofoniczne i telewizyjne o zasięgu lokalnym. Brak precyzyjnych definicji może prowadzić do niepewności co do zastosowania wymogów nowego rozporządzenia. Nie każda wymiana urządzenia działającego w ciągu technologicznym związanym z takim urządzeniami uzasadnia zainicjowanie obowiązków wynikających z nowego rozporządzenia. Na przykład, urządzenia sieci dosyłowych (Internet), takie jak modemy czy routery internetowe, choć mogą być technicznie związane z transmisją, nie powinny podlegać tym samym wymogom, co urządzenia nadawcze używane bezpośrednio do transmisji sygnału radiowego czy telewizyjnego.
3. Urządzenia służące do transmisji sygnału w radiu i telewizji, są z natury zaprojektowane do pracy nieprzerwanej, często w ramach istniejącej infrastruktury technicznej, która nie zawsze może zostać łatwo lub szybko dostosowana do nowych regulacji bez poważnych przekształceń. Takie działanie, wymagające zasadniczych modyfikacji infrastruktury, nie tylko generuje dodatkowe koszty, ale też może zaburzyć ciągłość świadczenia kluczowych usług komunikacyjnych.
4. Nie jest również jasne dlaczego w sposób szczególny Rozporządzenie traktuje sieci telewizyjne i radiofoniczne ogólnopolskie pomijając zupełnie obiekty telekomunikacyjne zapewniające transmisje radionawigacyjne lub radiolokacyjne. Z punktu widzenia interesu publicznego, bezpieczeństwo ruchu, zarówno lotniczego jak i morskiego, jest kwestią o fundamentalnym znaczeniu i należy je postawić wyżej aniżeli zapewnienie naziemnych transmisji telewizji lub radia. Urządzenia radiolokacyjne i radionawigacyjne odgrywają kluczową rolę w zapewnieniu tego bezpieczeństwa. Dlatego sugerujemy wprowadzenie wymogu zapewnienia zasilania dla tych urządzeń, aby uniknąć ewentualnych zakłóceń i zagrożeń dla życia i mienia.
5. Koszty zakupu, instalacji i utrzymania rozwiązań projektowanych w Rozporządzeniu znacząco obciążają budżety nadawców, co wpływa negatywnie na konkurencyjność sektora transmisji naziemnych radiofonicznych i telewizyjnych. Wzrost kosztów związany z przestrzeganiem surowych wymogów zasilania gwarantowanego może skłonić część nadawców do rezygnacji z tradycyjnych

transmisji naziemnych telewizyjnych i radiofonicznych na rzecz transmisji internetowych lub kablowych. To przejście może prowadzić do zmniejszenia dostępności tradycyjnych usług radiowych i telewizyjnych naziemnych dla społeczeństwa, co jest sprzeczne z założeniami trwałości realizacji transmisji zakładanymi przez projektodawców. Zamiarem projektodawców jest bowiem zapewnienie trwałości realizacji transmisji naziemnych radiofonicznych i telewizyjnych. Jednakże, skutek wprowadzenia nadmiernie restrykcyjnych wymogów może być paradoksalny - transmisje te mogą przestać istnieć, co będzie diametralnie różnić się od zamierzonych celów.

6. Wiele obiektów nadawczych, w tym te związane z telewizją i radiem, znajduje się w trudno dostępnych lokalizacjach, takich jak parki narodowe, rezerваты przyrody, czy obszary objęte ochroną w ramach sieci Natura 2000. Instalacja agregatów ze zbiornikami na paliwo czy też doprowadzenie linii rezerwowych zasilających jest w tych miejscach często niemożliwa z powodów środowiskowych lub technicznych. W związku z tym, istotne jest, aby Ministerstwo Cyfryzacji rozważyło wprowadzenie procedur umożliwiających szybkie uzyskanie odstępstw od przepisów techniczno-budowlanych dla takich właśnie lokalizacji. Propozycja Izby zakłada, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni powinni mieć możliwość uzyskania takich odstępstw w terminie nie dłuższym niż 14 dni. Taka ścieżka pozwoliłaby na uniknięcie niepotrzebnego wydłużania procesów przebudowy tych obiektów, a także minimalizowałaby ryzyko konieczności rezygnacji z korzystania z istniejącej infrastruktury nadawczej, która jest kluczowa dla zapewnienia ciągłości usług telekomunikacyjnych dla użytkowników końcowych. Takie podejście nie tylko wspierałoby zrównoważony rozwój sektora telekomunikacyjnego, ale także uwzględniałoby ochronę przyrodniczych wartości tych wyjątkowych lokalizacji, zgodnie z obowiązującymi przepisami o ochronie środowiska. Implementacja szybkiej ścieżki odstępstw pozwoliłaby także na bardziej elastyczne zarządzanie infrastrukturą telekomunikacyjną w miejscach, gdzie tradycyjne metody zasilania są niemożliwe do zastosowania.

Postulując modyfikację odnoszącą się do czasu pracy zasilania bezprzerwowego w przypadku pokryciowych stacji bazowych wskazujemy, że projektowane rozporządzenie ma zastosowanie do *„przebudowy, rozbudowy lub nadbudowy obiektu budowlanego telekomunikacji lub pomieszczenia telekomunikacyjnego związanej z przebudową, rozbudową lub nadbudową instalacji wewnątrz tego obiektu lub pomieszczenia, która służy do zasilania energią elektryczną obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych”*, w tej sytuacji ewentualna rozbudowa istniejących pokryciowych stacji bazowych skutkuje koniecznością spełniania wymogu w zakresie czasu zasilania bezprzerwowego w wysokości 4 godzin. Spełnienie tego wymogu zaś implikuje konieczność rozbudowy instalacji zasilającej w sposób, który niejednokrotnie wymagać będzie istotnej rozbudowy np. konieczność budowy drugiej szafy mieszczącej zespoły bateryjne. W przypadku już istniejących stacji bazowych realizacja takiej rozbudowy może i w wielu przypadkach może być z uwagi na ograniczenia konstrukcyjne niemożliwa a tym samym powodować będzie ograniczenie w rozbudowie części stacji bazowych. Powyższe jest w szczególności ograniczające w kontekście realizowanej modernizacji sieci po przydziale pasma. Jednocześnie postulowany czas zasilania bezprzerwowego tj. 2 godziny gwarantuje ciągłość realizacji usług.

Uwagi do Załącznika nr 2 projektu rozporządzenia Ministra Cyfryzacji w sprawie warunków technicznych zasilania energią elektryczną obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych z dnia 16 maja 2024 r.

Załącznik nr 2 w kolumnie „Lokalizacja akumulatorów” uwzględnia specyficznje lokalizacje: *„Szafy i kontenery zewnętrzne, w odległości co najmniej 3 m od budynku...”*. Proponowany przepis pomija całkowicie, że standardowo akumulatory stosowane w zasilaniu awaryjnym stacji bazowych nie są montowane w odległości od budynku, lecz są instalowane na dachach budynków w szafach telekomunikacyjnych razem ze sprzętem zasilającym, w dedykowanych szafach bateryjnych lub kontenerach zewnętrznych. Dlatego propozycja kategorii dotyczącej instalacji szaf i kontenerów w odległości od budynku jest całkowicie nierelevantna.

W związku z tym sugerowane jest usunięcie fragmentu „...w odległości co najmniej 3 m od budynku, chyba, że inne przepisy wskazują na większą odległość” i pozostawienie kategorii „Szafy i kontenery zewnętrzne” tak jak było to sugerowane we wcześniejszych postulatach izb.

Obecna propozycja treści	Postulowana zmiana
Szafy i kontenery zewnętrzne, w odległości co najmniej 3 m od budynku, chyba że inne przepisy wskazują na większą odległość	Szafy i kontenery zewnętrzne

Dodatkowy punkt określający wymagania względem montażu baterii „Na zewnątrz budynku na jego ścianach zewnętrznych lub dachu” mija się zupełnie z ogólnością praktyką montażu akumulatorów na budynkach. Magazyny energii dla zastosowań telekomunikacyjnych na budynkach montowane są w szafach telekomunikacyjnych lub kontenerach razem ze sprzętem zasilającym lub w oddzielnych szafach bateryjnych. Sugerowana kategoria zakłada montaż akumulatorów bezpośrednio na ścianie lub dachu budynku, prawdopodobnie odnosząc się do dostępnych na rynku rozwiązań dla rynku mieszkaniowego oraz przemysłowego, przeznaczonych do współpracy z falownikami oraz instalacjami fotowoltaicznymi. Baterie litowe oraz kwasowo-ołowiowe stosowane w telekomunikacji są innym rozwiązaniem, niepraktykowanym przy instalacjach BTS. Dodatkowo wymaganie umieszczenia akumulatora na wysokości nie większej niż 25 m w połączeniu z wymaganiem zapewnienia odpowiedniej długości zasilania awaryjnego efektywnie eliminuje możliwość instalacji stacji bazowej na budynku powyżej 9 kondygnacji, co jest standardem w środowisku miejskim. Doprecyzowany powinien zostać typ sprzętu, którego dotyczy wspomniana kategoria. W aktualnym wspomniany wymóg wysokości nie większej niż 25 m jest nadmierne i nieadekwatne. Ponadto wymaganie dotyczące stosowania odległości od krawędzi dachu stanowi kolejne nieuzasadnione obostrzenie mogące utrudniać lub w części przypadków uniemożliwiać posadowienie stacji bazowych na dachach budynków. Postulujemy usunięcie takiego wymagania.

Obecna propozycja treści	Postulowana zmiana
Akumulatory umieszcza się na wysokości nie większej niż 25 m od poziomu terenu.	Usunięcie wymagania
Odległość akumulatora umieszczonego na dachu wynosi co najmniej 1,5 m od krawędzi dachu.	Usunięcie wymagania

Dla kategorii „Wewnątrz obiektu budowlanego telekomunikacji lub w pomieszczeniu telekomunikacyjnym”, przewidziane zostało wymaganie umieszczenia akumulatorów w pomieszczeniu z wentylacją spełniającą wymagania pkt 7.11.3.3. Polskiej Normy PN-EN-IEC 62933-5-2:2020. Wymieniona norma, podobnie jak treść rozporządzenia nie rozróżnia technologii baterii litowych. Należy przypomnieć, że aktualnie baterie litowe stanowią grupę produktów o różnych wymaganiach środowiskowych oraz bezpieczeństwa. Baterie stosowane aktualnie w telekomunikacji typu litowo-żelazowo-fosfatowego (LiFePO₄) są postrzegane jako najbezpieczniejsze wykazując największą odporność na przegrzania, zwarcia czy przeładowania. W przypadku ucieczki termicznej nie dochodzi do samozapłonu tak jak w przypadku baterii typu litowo-polimerowego (LiPo), litowo-kobaltowego (LiCoO₂) lub litowo-manganowego (LMO). Produktem ucieczki termicznej w przypadku baterii LFP nie jest tlen, w związku z czym w przypadku uszkodzenia oraz podpalenia produktów lotnych ulatniających się z baterii, reakcja spalania jest mniej intensywna i nie jest podtrzymywane. Zostało to potwierdzone w ramach ekspertyzy przeprowadzonej przez Instytut Maszyn Przepływowych Polskiej Akademii Nauk (KEZO Centrum Badawcze PAN), Centrum Badawcze EKO-PARK, Polski Program Elektryfikacji Motoryzacji (PPEM), fundację straży pożarnej CFBT w ramach programu CBOiNT przygotowanej na potrzeby konsultacji poprzedniej wersji rozporządzenia. W przyszłości przewiduje się również stosowanie magazynów typu sodowo-jonowego (Na-ion), którego rozporządzenie oraz wspomniane regulacje nie uwzględniają.

POSTULAT IZBY:

Postulowane jest określenie konkretnych typów baterii litowo-jonowych uznawanych za niebezpieczne pod względem palnych produktów spalania, wobec których stosowane mają być określone w rozporządzeniu wymagania. Jak zostało wskazane powyżej baterie stosowane aktualnie w telekomunikacji typu litowo-żelazowo-fosfatowego (LiFePO₄) są postrzegane jako najbezpieczniejsze wykazując największą

odporność na przegrzania, zwarcia czy przeładowania. W przypadku ucieczki termicznej nie dochodzi do samozapłonu tak jak w przypadku baterii typu litowo-polimerowego (LiPo), litowo-kobaltowego (LiCoO₂) lub litowo-manganowego (LMO). Dlatego w przypadku baterii LFP nie powinny być stosowane takie same wymogi jak w stosunku do innych baterii litowo-jonowych.

Uwagi do definicji § 2 pkt 4) oraz § 2 pkt. 6) projektu rozporządzenia Ministra Cyfryzacji w sprawie warunków technicznych zasilania energią elektryczną obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych z dnia 16 maja 2024 r.

1. proponuje się zmianę definicji obiektu budowlanego telekomunikacji, zawartej w § 2 pkt 4) projektu rozporządzenia, poprzez wyłączenie z zakresu projektowanego rozporządzenia, szaf zewnętrznych oraz kontenerów telekomunikacyjnych. Definicja obiektu budowlanego telekomunikacji, która obejmuje budowle, obiekty małej architektury, budynki przeznaczone na cele związane z telekomunikacją mieszczące zespoły urządzeń telekomunikacyjnych wykorzystywanych do pracy w publicznej sieci telekomunikacyjnej lub współpracujące z tą siecią, ma charakter nieprecyzyjny i zbyt za szeroki. Użyte w tej definicji odwołania do budowli i budynku skutkuje objęciem tą definicją, a co za tym idzie rygorystycznymi obowiązkami wynikającymi z projektu rozporządzenia, szaf zewnętrznych oraz kontenerów telekomunikacyjnych. Część szaf zewnętrznych oraz kontenerów telekomunikacyjnych ma małe znaczenie dla funkcjonowania sieci telekomunikacyjnej tj. awaria tych obiektów nie powoduje przerwania ciągłości świadczenia usług telekomunikacyjnych.

Wobec powyższego **należy rozważyć odwołanie się w przedmiotowej definicji do obiektu budowlanego telekomunikacyjnego** stanowiącego wyłącznie infrastrukturę krytyczną w rozumieniu ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym.

2. proponuje się usunięcie definicji pomieszczenia telekomunikacyjnego, zawartej w § 2 pkt. 6) projektowanego rozporządzenia oraz wszystkich odniesień w tekście rozporządzenia do pomieszczeń telekomunikacyjnych.

Należy zwrócić uwagę, iż definicja pomieszczenia telekomunikacyjnego jest nową definicją w obrębie prawa budowlanego, która nie występuje w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Definicja ta jest niezasadna z uwagi, iż wszelkie obowiązki z projektowanego rozporządzenia powinny być adresowane do właściciela obiektu budowlanego telekomunikacyjnego, a nie pomieszczenia (do którego nie istnieje w polskim prawie tytuł własności). Należy wskazać, iż część pomieszczeń telekomunikacyjnych jest współdzielonych tj. używanych przez dużą liczbę operatorów telekomunikacyjnych, którzy wynajmują/dzierżawią miejsce kolokacyjne. W związku z tym wyodrębnienie, zgodnie z projektem rozporządzenia, pomieszczenia telekomunikacyjnego, które może być współdzielone, będzie powodować spory o to, który z operatorów jest zobowiązany spełnić obowiązki wynikające z projektowanego rozporządzenia.

Z uwagi na powyższe wnioskuję się o wskazanie w projekcie rozporządzenia, iż właściciel obiektu jest odpowiedzialny za spełnienie warunków technicznych zasilania energią elektryczną.

Uwaga do § 9 projektu rozporządzenia

Proponujemy usunięcie wymogu dot. wyłącznika awaryjnego z uwagi na fakt, że wymóg ten generuje ryzyka dla bezprzerwowego zasilania dla urządzeń telekomunikacyjnych w postaci ryzyka błędnego lub nadmiarowego wykorzystania wyłącznika, skutkującego przerwaniem ciągłości pracy urządzeń. Wymóg dostępności dla służb ratowniczych jest nie do pogodzenia z wyeliminowaniem ryzyka błędnego użycia lub sabotażu zakładającego wykorzystanie tegoż wyłącznika w celu przerwania ciągłości działania urządzeń.

Uwaga do § 20 projektu rozporządzenia

Projektowany § 20 przewiduje przepis przejściowy zgodnie z którym: *Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do obiektów budowlanych telekomunikacji lub pomieszczeń telekomunikacyjnych, w stosunku do*

których, przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, został złożony wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego albo zgłoszono budowę lub wykonywanie robót budowlanych.

Przy projektowanym terminie wejścia w życie rozporządzenia tj. dniu 20 września 2024 r. oznaczałoby to, że wszystkie nowo budowane budowle i obiekty jak również realizowane modyfikacje obejmujące elementy zasilające realizowane po 20 września 2024 r. musiałyby spełniać wymogi z projektu rozporządzenia. Tak określony termin nie uwzględnia specyfiki projektowania i budżetowania procesów inwestycyjnych związanych modernizacją infrastruktury telekomunikacyjnej, która obejmuje wiele obiektów i realizowana jest z wielomiesięcznym wyprzedzeniem. Spowodowałoby to konieczność wycofania się i opóźnienia z części inwestycji z uwagi na konieczność przeprojektowania i zabudżetowania prowadzonych modernizacji, co tworzy dodatkową barierę dla procesu rozwoju sieci. Aby uniknąć powyższego proponujemy określenie okresu przejściowego w postaci 36 miesięcy w przypadku przebudowy:

Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do obiektów budowlanych telekomunikacji, w stosunku do których, przed wejściem w życie rozporządzenia, a w przypadku przebudowy obiektów budowlanych telekomunikacji – przed upływem 36 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia, został złożony wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego albo zgłoszono budowę lub wykonywanie robót budowlanych

Uwagi do § 21 projektu rozporządzenia dot. terminu wejścia w życie rozporządzenia

Zgodnie z projektem, wymogi określone w rozporządzeniu wchodzi w życie z dniem 20 września 2024 r. Jak wynika z uzasadnienia termin związany jest z wejściem w życie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2022 r. poz. 2240):

Zgodnie z art. 66 tej ustawy, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 oraz art. 34 ust. 6 pkt 1 Pb w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc nie dłużej niż przez 60 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy i mogą być w tym czasie zmieniane. Oznacza to, że z dniem 20 września 2024 r. utraci moc rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 21 kwietnia 1995 r. w sprawie warunków technicznych zasilania energią elektryczną obiektów budowlanych łączności (Dz. U. poz. 271), które reguluje warunki techniczne zasilania energią elektryczną zarówno obiektów budowlanych telekomunikacji, jak i poczty.

Pragniemy zauważyć, że w chwili obecnej cytowany przepis jest przedmiotem prac w ramach projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (UD22), który zakłada modyfikację art. 66 ustawy o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami skutkującą przedłużeniem obowiązywania dotychczasowego rozporządzenia do momentu wydania nowego. Tym samym procedowana zmiana umożliwiłaby wskazania racjonalnego *vacatio legis* dla projektowanych zmian. Z uwagi na powyższe mając na uwadze, że projektowane zmiany wymagają modyfikacji planów budżetowych postulujemy o zmianę *vacatio legis* na **18 miesięcy od momentu publikacji nowego rozporządzenia**.

Z wyrazami szacunku

Prezes Zarządu

Stefan Kamiński